

Những Nguyên Tắc Bảo Vệ Thuộc Linh

Vì Cơ Các Thiên Sứ
bởi Derek Prince

Khi chúng ta được tái sinh làm Cơ Đốc nhân và bước vào Vương quốc của Đức Chúa Trời, chúng ta nhận ra rằng mình đang bị cuốn vào cuộc chiến với một vương quốc thuộc linh đối nghịch—đó là vương quốc của Sa-tan. Trong điều này, chúng ta không có sự lựa chọn nào khác. Bởi vì vương quốc mà chúng ta thuộc về đang ở trong tình trạng chiến tranh, nên chúng ta tự động là một phần của cuộc chiến ấy. Chúng ta cũng nhận thấy rằng mình có nhiều loại kẻ thù khác nhau, nhưng kẻ thù mạnh mẽ và đáng sợ nhất chính là một vương quốc của các thiên sứ phản loạn ở các nơi trên trời, dưới quyền cai trị của kẻ thù lớn nhất của Đức Chúa Trời, là Sa-tan.

Trong thư giảng đầu tiên của loạt bài này, *Vì cơ các thiên sứ*, chúng ta đã xem xét sự can thiệp của các thiên sứ vào đời sống của những người tin Chúa; sau đó chúng ta đã khám phá những kỹ thuật trong Kinh Thánh về cuộc chiến giữa các thiên sứ của Đức Chúa Trời và các thiên sứ của

Sa-tan. Trong thư giảng này, chúng ta sẽ xem xét nhu cầu về sự bảo vệ thuộc linh giữa cuộc chiến ở các nơi trên trời.

Bởi vì chúng ta có những kẻ thù rất mạnh mẽ, nên tất cả chúng ta đều cần tận dụng sự bảo vệ mà Đức Chúa Trời đã ban cho. Trong 1 Cô-rinh-tô 11:10, Phao-lô giải thích rằng phụ nữ Cơ Đốc cần sự bảo vệ của thẩm quyền Kinh Thánh trên đời sống mình—điều này được biểu tượng hóa bằng việc đội khăn phủ đầu một cách thích hợp. Tuy nhiên, đây chỉ là một ví dụ về một nguyên tắc áp dụng rộng rãi hơn cho tất cả tín hữu—cả nam lẫn nữ. Mỗi Cơ Đốc nhân đều cần sự bảo vệ khi sống dưới thẩm quyền Kinh Thánh đúng đắn và thích hợp.

Ở Dưới Thẩm Quyền

Lu-ca 7:1-10 ghi lại việc một viên đại đội trưởng La Mã đã sai mấy trưởng lão Do Thái đến gặp Chúa Giê-xu để xin Ngài chữa lành cho người đầy tớ của mình, người đang cận kề cái chết. Chúa Giê-xu đã ngó ý sẽ đến và cầu nguyện để người đầy tớ ấy được chữa lành, nhưng viên đại đội trưởng đã đáp rằng:

“Lạy Chúa, không dám phiền Chúa như thế, vì tôi không xứng đáng rước Chúa vào nhà. Tôi cũng nghĩ mình không xứng đáng đến với Chúa. Chỉ xin Ngài phán một lời thì đầy tớ tôi

sẽ được lành. Vì chính tôi cũng ở dưới quyền người khác, tôi cũng có quân lính dưới quyền tôi. Tôi bảo người nầy: ‘Đi!’ thì nó đi; bảo người khác: ‘Đến!’ thì nó đến; và bảo đầy tớ của tôi: ‘Làm việc nầy!’ thì nó làm.” (Lu-ca 7:6-8)

Khi nói rằng: “*Vì chính* tôi cũng ở dưới quyền người khác”, viên đại đội trưởng đã nhận ra rằng thẩm quyền của Chúa Giê-xu trong lĩnh vực thuộc linh tương tự như thẩm quyền mà ông có trong lĩnh vực quân sự với tư cách là một đại đội trưởng trong quân đội La Mã. Trong cả hai trường hợp, thẩm quyền của họ đều xuất phát từ sự vâng phục một thẩm quyền cao hơn. Đối với viên đại đội trưởng, thẩm quyền đó là Hoàng Đế La Mã. Đối với Chúa Giê-xu, thẩm quyền đó là Đức Chúa Cha.

Xin lưu ý rằng viên đại đội trưởng không nói—như nhiều người khác có thể đã nói—“Tôi có thẩm quyền,” mà là “Tôi ở dưới quyền người khác.” Ông đã khẳng định một nguyên tắc cơ bản của Kinh Thánh: muốn có thẩm quyền thì phải ở dưới thẩm quyền. Thẩm quyền luôn luôn tuôn chảy từ trên xuống dưới.

Trong Ma-thi-ơ 28:18, sau khi Ngài sống lại, Chúa Giê-xu phán:

“Tất cả thẩm quyền trên trời dưới đất đã giao cho Ta.”

Có những chuỗi thẩm quyền được truyền xuống từ Đức Chúa Cha qua Đức Chúa Con là Chúa Giê-xu vào mọi hoàn cảnh trong vũ trụ. Trong 1 Cô-rinh-tô 11:3, Phao-lô giải thích rằng có một chuỗi thẩm quyền từ trên xuống được thiết lập để vận hành trong mỗi gia đình trên đất: “Đấng Christ là đầu của người nam, người nam là đầu của người nữ, và Đức Chúa Trời là đầu của Đấng Christ.” Thẩm quyền được truyền từ Đức Chúa Cha qua Đức Chúa Con đến người chồng, và qua người chồng đến người vợ.

Những gì đúng trong gia đình cũng đúng trong mọi lĩnh vực khác của đời sống. Điều này áp dụng cho tất cả các tín hữu. Mỗi Cơ Đốc nhân đều cần sự bảo vệ khi sống dưới một thẩm quyền thích hợp. *Một Cơ Đốc nhân không ở dưới thẩm quyền là một Cơ Đốc nhân không được bảo vệ.*

Thẩm Quyền Trong Hội Thánh

Trong Ê-phê-sô 1:22, Phao-lô nói rằng Đức Chúa Trời đã đặt Chúa Giê-xu làm “làm đầu mọi sự vì Hội Thánh.”

Từ Hy Lạp dùng để chỉ “hội thánh” là *ekklesia*. Theo nghĩa gốc, *ekklesia* chỉ một nhóm công dân trong một thành bang (như Athens), là những người cùng nhau tạo thành chính quyền của thành phố đó. Khi được áp dụng cho các tín hữu, điều này cho thấy rằng trong các hành động cứu chuộc của Ngài, Chúa Giê-xu thi hành thẩm quyền của mình thông qua *hội thánh*, tức là *ekklesia* của Ngài.

Vì vậy, ở dưới thẩm quyền của Đấng Christ có nghĩa là phải có mối liên hệ đúng đắn với Hội Thánh của Ngài. Chúng ta không thể đòi hỏi sự bảo vệ của thẩm quyền Đấng Christ trên đời sống mình nếu chúng ta không tôn trọng thẩm quyền mà Ngài đã ban cho Hội Thánh.

Điều này được minh họa rõ ràng qua việc Phao-lô được bổ nhiệm làm sứ đồ. Trong 1 Ti-mô-thê 1:1, Phao-lô tự xưng mình là:

“...sứ đồ của Đấng Christ Giê-xu theo mệnh lệnh của Đức Chúa Trời, Cứu Chúa chúng ta, và của Đấng Christ Giê-xu, niềm hi vọng của chúng ta.”

Quyền uy tối thượng của chức sứ đồ của Phao-lô là quyết định của Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con được thực hiện trên thiên đàng. Tuy nhiên, theo định nghĩa, “sứ đồ” là “người được sai đi.” Vì vậy, chức sứ đồ của Phao-lô chỉ thực sự có hiệu lực khi ông được “sai đi” từ một hội thánh địa phương tại An-ti-ốt.

Trong Công Vụ 13:1, Phao-lô (lúc ấy vẫn còn gọi là Sau-lô) được liệt kê là một trong năm người được mô tả là “tiên tri và giáo sư.” Sau đó, theo sự chỉ dẫn của Đức Thánh Linh, ba người còn lại đã đặt tay trên Ba-na-ba và Sau-lô, rồi sai phái họ đi. Kể từ đó, cả hai người đều được gọi là *sứ đồ* (xem Công Vụ 14:4, 14). Chức vụ sứ đồ của Phao-lô đã được định đoạt trên thiên đàng, nhưng chỉ trở nên hiệu lực khi được một hội thánh địa phương trên đất công nhận và thực thi.

Trong hơn năm mươi năm hầu việc Chúa trên khắp thế giới, tôi luôn cố gắng nhận biết và tôn trọng thẩm quyền của Đấng Christ vận hành qua một hội thánh địa phương. Trước đây là Lydia và tôi—sau đó là Ruth và tôi—luôn gắn bó với một hội chúng địa phương tại nơi chúng tôi cư ngụ. Khi chúng tôi lên đường thực hiện các chuyến đi mục vụ, chúng tôi được chính thức sai phái từ một hội thánh địa phương. Khi trở về, chúng tôi trình báo lại cho hội thánh đã sai phái chúng tôi. Đây là nguyên tắc mà Phao-lô và Ba-na-ba đã thiết lập trong Công Vụ 13:3 và 14:26–27.

Một số Cơ Đốc nhân đang tìm kiếm một hội thánh hoàn hảo. Tôi phải thừa nhận rằng, trong hơn năm mươi năm qua, tôi vẫn chưa từng tìm thấy một hội thánh như vậy. Nhưng tôi cũng phải thừa nhận rằng, nếu tôi có tìm được một hội thánh hoàn hảo, thì tôi cũng không thể gia nhập, bởi vì sau khi tôi gia nhập, hội thánh đó sẽ không còn hoàn hảo nữa! Trong khi chờ đợi, tôi biết ơn về tất cả những điều tốt lành mà tôi đã nhận được từ nhiều hội thánh địa phương chưa hoàn hảo.

Những Chi Thể Của Một Thân Thể

Trong Ê-phê-sô 1:22-23, Phao-lô cũng đưa ra một hình ảnh thứ hai về dân sự của Đức Chúa Trời trên đất. Ông nói: "Hội Thánh, là thân thể Ngài [Đấng Christ]."

Trong 1 Cô-rinh-tô 12:27, Phao-lô phát triển chủ đề này: "Anh em là thân của Đấng Christ, và mỗi cá nhân là một chi thể." Ông dùng nhiều ví dụ từ thân thể vật lý để nhấn mạnh rằng, với tư cách là Cơ Đốc nhân, chúng ta đều phụ thuộc lẫn nhau và tất cả chúng ta đều cần đến nhau.

Bức tranh đầy đủ và có thẩm quyền nhất về Hội Thánh như thân thể của Đấng Christ được trình bày trong thư Ê-phê-sô. Điều đặc biệt quan trọng là suốt cả bức thư này, Phao-lô luôn nói về các tín hữu ở dạng số nhiều. Ông hầu như không nói gì với hoặc về từng cá nhân tín hữu.

Ví dụ, trong Ê-phê-sô 1:3-12, Phao-lô nói như sau:

"Đức Chúa Trời ban cho chúng ta trong Đấng Christ mọi phước hạnh—Ngài đã chọn chúng ta—Ngài đã định sẵn—cho chúng ta địa vị làm con nuôi của Ngài—chúng ta được cứu chuộc—Ngài khiến chúng ta biết được sự mầu nhiệm của ý muốn Ngài—chúng ta thừa hưởng cơ nghiệp—để chúng ta ca ngợi vinh quang của Ngài."

Khi đọc kỹ phần còn lại của bức thư, chúng ta sẽ nhận thấy rằng đây chính là thông điệp xuyên suốt từ đầu đến cuối. Không có lời hứa nào và cũng không có lời cầu nguyện nào dành cho cá nhân nào cả. Chỉ duy nhất trong sáu câu cuối cùng, có một ngoại lệ ngắn gọn: Phao-lô kết thúc bằng cách xin được cầu nguyện đặc biệt cho chính mình.

Sự nhấn mạnh này về thân thể chung của Đấng Christ đạt đến cao trào trong Ê-phê-sô 6:10-18, nơi Phao-lô nói về cuộc chiến thuộc linh của chúng ta. Trong câu 12, tất cả những từ then chốt đều ở dạng số nhiều—cả những từ chỉ về dân sự của Đức Chúa Trời lẫn những từ chỉ về các thể

lực đối nghịch: chúng ta chiến đấu chống lại *các quyền thống trị...các thế lực...các kẻ nắm quyền...các thần dữ...*

Cuộc chiến thuộc linh được mô tả ở đây không phải là sự xung đột giữa các cá nhân, mà là một cuộc chiến lớn giữa hai đạo quân đối nghịch. Ở đây không có chỗ cho những "đơn thương độc mã" theo đuổi mục đích riêng của mình. Chiến thắng chỉ có thể đạt được khi dân Chúa hành động một cách có tổ chức và hiệp nhất, cùng nhau làm việc như các chi thể trong một thân thể. Điều này đòi hỏi sự kỷ luật và sẵn sàng vâng phục thẩm quyền Kinh Thánh.

Giữa Vòng Vô Luật Pháp Ngập Tràn

Một đặc điểm của thời kỳ cuối cùng mà Chúa Giê-xu đã cảnh báo các môn đồ Ngài, đó là sự gia tăng của sự vô luật pháp:

"Và vì tội ác gia tăng, nên lòng yêu mến của nhiều người sẽ nguội dần." (Ma-thi-ơ 24:12)

Chúa Giê-xu đã chỉ ra rằng nhiều Cơ Đốc nhân sẽ bị lây nhiễm bởi tình trạng vô luật pháp ngập tràn này, và hậu quả là tình yêu của họ đối với Đức Chúa Trời và dân sự Ngài sẽ nguội lạnh.

Bản chất của sự vô luật pháp là sự từ chối thẩm quyền. Điều này đã trở thành một đặc điểm rõ rệt của nền văn hóa hiện đại. Có một sự khinh thường lây lan đối với bất kỳ quy tắc hay quy định nào cản trở tự do cá nhân của mỗi người. Người ta rất mạnh mẽ trong việc đòi hỏi "quyền lợi" của mình, nhưng lại rất miễn cưỡng thừa nhận những trách nhiệm tương ứng. Đôi khi, hậu quả là một tình trạng gần như vô chính quyền. Là những người Cơ Đốc, chúng ta phải cảnh giác với thái độ này. Chúng ta được yêu cầu phải bày tỏ sự tôn trọng đối với thẩm quyền thể gian hợp pháp.

Nhưng trước hết và trên hết, chúng ta phải nuôi dưỡng và giữ gìn một thái độ kính trọng và vâng phục đối với Đức Chúa Trời là Cha chúng ta và đối với Chúa Giê-xu là Đấng Cứu Rỗi của chúng ta. Điều này sẽ được thể hiện qua một thái độ kính trọng và vâng phục tương tự đối với Lời của Đức Chúa Trời, tức là Kinh Thánh.

Trong Giăng 14:23-24, Chúa Giê-xu phán:

"Nếu ai yêu mến Ta thì sẽ vâng giữ lời Ta... Ai không yêu mến Ta thì không vâng giữ các lời Ta."

Chúng ta có thể tuyên bố rằng mình yêu mến Đức Chúa Trời, thậm chí có thể dâng lên Ngài những lời cầu nguyện dài dòng và hoa mỹ, hoặc giảng những bài giảng hùng hồn;

nhưng cuối cùng, chúng ta không tôn kính và vâng phục Đức Chúa Trời nhiều hơn mức chúng ta tôn kính và vâng phục Lời Ngài. Giữa lúc sự vô luật pháp tràn lan, mỗi chúng ta cần một lần nữa xác quyết sự đầu phục hoàn toàn và không điều kiện của mình dưới thẩm quyền Kinh Thánh. “Cả Kinh Thánh đều được Đức Chúa Trời cảm thúc.” (2 Ti-mô-thê 3:16)

Mối Quan Hệ Cá Nhân Của Chúng Ta

Một lĩnh vực chính mà sự vâng phục của chúng ta đối với Đức Chúa Trời và Lời Ngài sẽ bị thử thách chính là các mối quan hệ cá nhân của chúng ta. Chúa Giê-xu đã đặt ra những quy tắc rất nghiêm ngặt.

Về việc tha thứ cho người khác, chẳng hạn, Ngài phán trong Mác 11:25–26:

“Khi các con đứng cầu nguyện, nếu có chuyện bất bình với ai thì hãy tha thứ, để Cha các con ở trên trời cũng tha thứ những vi phạm của các con. Nhưng nếu các con không tha thứ, thì Cha các con ở trên trời cũng sẽ không tha thứ những vi phạm của các con.”

Một lần nữa, ở cuối bài cầu nguyện mẫu mà Chúa Giê-xu đã dạy các môn đồ trong Ma-thi-ơ 6:9–13, Ngài chỉ thêm một lời nhận xét:

“Nếu các con tha lỗi cho người ta, thì Cha các con ở trên trời cũng sẽ tha thứ cho các con. Nhưng nếu các con không tha lỗi cho người ta, thì Cha các con ở trên trời cũng sẽ không tha thứ cho các con.”

Chúng ta luôn cần nhớ rằng tha thứ cho người khác không phải là sự bộc lộ cảm xúc, mà là một hành động tự giác kỷ luật. Để làm được điều này, chúng ta có thể dựa vào Đức Thánh Linh, Đấng là Thần của “tinh thần mạnh mẽ, có tình yêu thương và tự chủ.” (2 Ti-mô-thê 1:7)

Tự giác kỷ luật cũng là điều cần thiết để hình thành thái độ mà Phao-lô mô tả trong Ê-phê-sô 5:21: “Vì kính sợ Đấng Christ, hãy thuận phục nhau.” Thái độ thuận phục lẫn nhau này chính là chìa khóa để xây dựng các mối quan hệ đúng đắn cả trong gia đình lẫn trong Hội Thánh.

Những Cơ Đốc nhân từ chối tha thứ cho người khác hoặc không chịu thuận phục lẫn nhau là đang chống lại Kinh Thánh. Vấn đề gốc rễ của họ là sự vô luật pháp. Họ đã tự mở lòng mình ra cho thần linh đang chi phối thế gian xung quanh. Điều này chắc chắn sẽ khiến họ trở nên dễ bị tổn thương trước các thiên sứ gian ác, là những kẻ thù không ngừng nghỉ của họ ở các nơi trên trời.

Ba Yêu Cầu Không Khoan Nhượng

Chúng ta đang đối diện với ba lĩnh vực mà Kinh Thánh bày tỏ những đòi hỏi rõ ràng, không khoan nhượng của Đức Chúa Trời, áp dụng cho mọi tín hữu. Thứ nhất là sự tôn kính thẩm quyền của Đấng Christ đang vận hành trong và qua mỗi hội thánh địa phương. Thứ hai là sự tha thứ vô điều kiện cho tất cả những ai đã làm tổn thương hoặc gây hại cho chúng ta. Thứ ba là thái độ khiêm nhường, thuận phục đối với tất cả anh chị em tín hữu của mình.

Sự vâng phục trong ba lĩnh vực này ban cho các tín hữu một sự bảo vệ đến từ thẩm quyền Kinh Thánh, bảo vệ họ khỏi các cuộc tấn công của các thiên sứ sa ngã ở các nơi trên trời. Ngược lại, sự không vâng phục chắc chắn sẽ khiến các tín hữu trở nên dễ bị tổn thương trước những cuộc tấn công như vậy.

Lá thư này được viết ra từ một mối quan tâm sâu sắc cá nhân. Dựa trên nhiều năm kinh nghiệm trong thân thể Đấng Christ, tôi tin chắc rằng hậu quả của việc không vâng theo ba điều răn này của Kinh Thánh có thể vô cùng thảm khốc. Tôi tin rằng đây là một trong những lý do chính khiến nhiều tôi tớ tận tụy, trung tín của Chúa đã trở thành nạn nhân. Tôi cầu nguyện xin Đức Chúa Trời ban cho tất cả chúng ta một sự tôn kính mới đối với thẩm quyền của Đấng Christ được trao cho Hội Thánh Ngài, và xin Ngài làm mới lại trong mỗi chúng ta tấm lòng tha thứ và sự thuận phục.

Trong lá thư tiếp theo, tôi sẽ trình bày về những khí giới trong cuộc chiến thuộc linh của chúng ta.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L027-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 03 Oct 2026

Trang web: Derekprince.com/vi/resources

"Tôi tin rằng điều quan trọng cho tất cả chúng ta là nhận ra rằng tội lỗi đầu tiên trong vũ trụ không phải là giết người, không phải là ngoại tình, mà là sự kiêu ngạo."

Derek Prince

Derekprince.com/vi/resources